Recensie: Heysel 85 ****

Kinepolis Antwerpen
maandag 23 november 2026

foto © Toon Aerts

Recensie:
Voor Heysel 85, de derde fictiefilm van Teodora Ana Mihai, liet de regisseuse zich inspireren op het Heizeldrama van 1985 toen er voor de Europacupfinale tussen Liverpool en Juventus supportersrellen uitbraken in het Heizelstadion in Brussel. Daarbij kwamen 39 mensen om. In vak Z stortte een muur in, het stadion was in slechte staat waardoor er met losse stenen gegooid kon worden en in dat vak zaten zowel Italiaanse als Britse voetbalfans samen. Die avond zou Juventus met 1-0 van Liverpool winnen maar kende de voetbalgeschiedenis vooral veel verliezers. Violet Braeckman (Marie Dumont, de dochter van de burgemeester en zijn persattaché) en Matteo Simoni (Luca Rossi, een voetbalreporter met Italiaanse roots) schitteren in deze beklijvende prent. Maar het is toch vooral Josse De Pauw (burgemeester Marc Dumont) die iedereen naar huis speelt. Die man vormt in de Vlaamse acteerwereld dan ook een league on his own.

Het hoofdthema van Heysel 85 is morele verantwoordelijkheid. Van zodra het drama zich afspeelt zie je een spelletje zwarte Pieten voor je afspelen dat op zich té hallucinant voor woorden is. De paraplu's die open getrokken worden, de ene die naar de andere kijkt … Op dat vlak is er 41 jaar na de feiten nog weinig veranderd qua mindset in onze huidige cultuur. De ene zegt dat het aan de Italianen lag want er waren te veel valse tickets in omloop, de ander wijt het dan weer aan het hooliganisme van de Britten, een ander zag de bui hangen maar schaalde wellicht te laat de gendarmerie op, verder was het stadion in erbarmelijke staat, terwijl er daarnaast ook iemand verantwoordelijk was om de hekken open te doen die naar het veld leidden. Maar bovenal stelt de film zich de vraag wie er de eindverantwoordelijkheid nam, want er was kennelijk geen eenheid van commando. De ordehandhaving nam de Brusselse politie destijds namelijk voor de helft van het stadion voor haar rekening, de andere helft was voor de rijkswacht.Erg sterk is het acteerwerk van Violet Braeckman die een zekere gehaastheid toevoegt aan Heysel 85 maar vooral ook samen met haar collega Matteo Simoni via hun personages het morele kompas van deze film bepalen. Violet excelleert daarbij niet alleen in haar dialogen, maar haar mimiek, en dan vooral de manier waarop ze non-verbaal met haar ogen communiceert is goud waard. Matteo mag dan weer alle emotie en dramatiek toevoegen in zijn Italiaanse monologen wanneer hij via de Italiaanse radio live verslag uitbrengt van de gebeurtenissen. Heel invoelend doet ie dat. Duimen en vingers aflikken is het dan weer om Josse De Pauw een burgemeester van Brussel te zien neerzetten die alle verantwoordelijkheid van zich afschuift. Een man die vooral van de vraag of er wel whisky geserveerd wordt een prioriteit lijkt te maken. Zijn personage is het meest dramatische van al omdat ie te diep in het glas kijkt, de match aanvankelijk niet meer wil laten

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

doorgaan, vervolgens besluiteloos voor zich uit staart, om dan aan zijn dochter te zeggen dat ie zelf geen beslissing zal nemen over het wel of niet doorgaan van de match. Dat laat ie liever aan anderen over. Niet veel later gaat ie in de clinch met een Britse politicus.Heysel 85, dat zich afspeelt in een tijd waarin het de normaalste zaak van de wereld was dat er posters met blote vrouwen hingen in een kantoor van een man, werd in Kodak Vision 3 gefilmd en wisselt dat af met archiefmateriaal, met vale kleuren en vaak onscherpe gepixelde beelden, waardoor het geheel erg authentiek oogt. Vooral de groene belichting voegt iets claustrofobisch toe aan het verhaal dat we zowel dramaturgisch als qua acteerprestaties sterker vinden dan onze Oscarinzending Coward. Bij die laatste keken we maar liefst twee keer op onze klok. Tijdens Heysel 85 niet. Dat scheelt. Nog zo'n ramp uit de 80's die vraagt om een verfilming is die van de Herald of Free Enterprise uit 1987, bedachten we toen we naar huis trokken. Wie weet krijgen we die ooit in de Vlaamse bioscoop te zien.< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.